

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/487/2014
Identifikačné číslo spisu:	8513202103
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8513202103.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Mgr. Nadeždy Belancovej, bývajúcej v Čirči 151, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, IČO: 31 690 904, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom so sídlom v Košiciach, Němcovej 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp.zn. 2 C 37/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. júna 2014 sp.zn. 4 Co 86/2014, 4 Co 87/2014, takto

rozhodol:

Návrh žalovanej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom z 28. januára 2014 č.k. 2 C 37/2013-118 zrušil rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bližšie špecifikoval vo svojom rozhodnutí (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“). Konštatoval, že v danom prípade bola uzatvorená poisťná zmluva, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Návrh zmluvy bol vyhotovený dodávateľkou (žalovanou) na vopred pripravenom tlačive tak, že spotrebiteľ (žalobkyňa) nemala možnosť zmeniť jej obsah. Súčasťou zmluvného dojednania bola tiež rozhodcovská doložka, podľa ktorej všetky vzájomné spory z poistenia budú prejednávané v rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa nebola oboznámená s právnymi účinkami takéhoto dojednania, ničím si ho nevymienila a nijako nemohla meniť jeho obsah. Rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a mala za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto doložka je preto neprijateľná (neplatná) zmluvná podmienka. Žalobe, ktorá bola podaná v zákonom určenej lehote (§ 41 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní), z týchto dôvodov vyhovel a označený rozhodcovský rozsudok zrušil.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove rozsudkom z 18. júna 2014 sp.zn. 4 Co 86/2014, 4 Co

87/2014, napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny (§ 219 O.s.p.). Potvrdil tiež uznesenie Okresného súdu Stará Ľubovňa z 3. apríla 2014 č.k. 2 C 37/2013-149, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predstavuje neprijateľnú (neplatnú) zmluvnú podmienku dojednanie v spotrebiteľskej zmluve obsiahnuté v štandardnej formulárovej zmluve, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskú doložku si žalobkyňa osobitne nevyjedнала a zmluvu mohla len ako celok odmietnuť alebo sa jej podrobiť. Dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyni neboli poskytnuté žiadne informácie o dôsledkoch výlučného riešenia sporov v rozhodcovskom konaní v zmysle uzatvorenej rozhodcovskej doložky. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa považoval za súladné so znením § 157 ods. 2 O.s.p. a právne posúdenie veci za správne. V súvislosti s námietkou zaujatosti podanou žalovanou voči JUDr. Petrovi Strakovi, sudcovi Krajského súdu v Prešove, odvolací súd uviedol, že predmetná vec bola pridelená elektronicky v zmysle platného rozvrhu práce do senátu 4 Co v zložení JUDr. Gabriela Klenková, PhD, predsedníčka senátu a sudcovia JUDr. Eva Šofranková, JUDr. Anna Ilčinová, a preto bola táto námietka irelevantná. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 a 4 O.s.p. Za nedôvodné tiež považoval odvolací súd odvolanie proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku v zmysle položky 3 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Uviedol, že pokiaľ zo Sadzobníka súdnych poplatkov výslovne vyplýva, že výška súdneho poplatku za zrušenie rozhodcovského rozsudku v danom prípade je vo výške 331,50 €, nie je možné pre účely vyrubenia súdneho poplatku aplikovať inú položku Sadzobníka súdnych poplatkov, ako navrhoval právny zástupca žalovanej, t.j. položky 1 písm. b/ z dôvodu, že sa jedná o neoceniteľný predmet. Aj z ustanovenia § 1 zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že súdne poplatky sa vyberajú za úkony a za konania súdov tak, ako sú uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov, pokiaľ je to v sadzobníku výslovne uvedené.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu vo všetkých jeho výrokoch podala žalovaná (ďalej aj „dovolatelka,“) dovolanie. Uviedla, že jej v konaní bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odvolací súd neodôvodnil dostatočne presvedčivo dôsledky toho, že súd prvého stupňa nevykonával dôkaz ňou navrhnutý. Nevykonanie ňou navrhovaného dôkazu viedlo k nesprávnejmu rozhodnutiu vo veci. Súdy nesprávne interpretovali všeobecné poisťné podmienky, osobitné zmluvné dojednania, rozhodcovskú doložku a záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klientov. Podľa jej názoru bola rozhodcovská doložka formulovaná tak, že poisťencovi priznávala aj možnosť nepriať navrhované zmluvné dojednanie. Navyše, v danom prípade nejde o spotrebiteľský spor. Podaná bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, preto mal byť preskúmaný postup rozhodcovského súdu, ktorý bol zavŕšený vydaním označeného rozhodcovského rozsudku. Súdy aplikovali vnútroštátne normy chrániace spotrebiteľa, mali však aj náležite aplikovať a interpretovať smernicu 93/13/EHS (ktorej slovenský preklad je nesprávny). Podľa jej presvedčenia nemôže súd v dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho aj prvostupňového súdu a zároveň žiadala, aby dovolací súd ešte pred rozhodnutím prerušil dovolacie konanie do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 382/2013, pretože v tomto konaní sa po prijatí ústavnej sťažnosti žalovanej rozhoduje o porušení jej ústavných práv v konaniach, v ktorých sa rieši dôležitá právna otázka, ktorá bude mať význam aj pre prejednávajúcu vec. Žiadala tiež odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., dospel bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) k záveru, že tento opravný prostriedok treba odmietnuť.

V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť

predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp.zn. 5 Cdo 460/2014, 3 Cdo 102/2014, 3 Cdo 260/2014, 3 Cdo 332/2014, 3 Cdo 368/2014, 3 Cdo 474/2014). Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej podľa § 237 a § 239 O.s.p. prípustné nie je, najvyšší súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Pokiaľ ide o návrh dovolateľky na prerušenie dovolacieho konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 382/2013, dovolací súd návrh ako nedôvodný zamietol po zistení, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 30. septembra 2014 sp.zn. II. ÚS 382/2013 rozhodol, že základné práva žalovanej podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 1 CoE 171/2011 z 23. júna 2011 a sp.zn. 1 CoE 418/2011 z 8. augusta 2011 a postupom a rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012 z 21. marca 2012 a sp.zn. 5 Cdo 112/2012 z 22. novembra 2012 porušené neboli, sťažnostiam žalovanej vo zvyšnej časti nevyhovel.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.